

[Albertsen]

Socialministerens forslag om ændring af de gældende pensionslove er jo et interessant stykke papir. Det indebærer to hovedelementer: indtægtsregulering af pensioner for 67-69-årige og en ændret dyrtidsregulering af pensionerne i det hele taget.

Den første del vil medføre, at pensionisterne i de tre årgange, de 67-, de 68-, og de 69-årige, får nedreguleret folkepensionens grundbeløb, når deres erhvervsindtægt er over 44.000 kr., og når den er kommet op på 90.000 kr., skulle den helt bortfalde. Forslaget herom er en mindre god og mindre dækkende afskrift af et tidligere forslag fremsat af den socialdemokratiske regering i 1978. Dengang vendte ordførerne fra den daværende borgerlige opposition – de nuværende regeringspartier – sig voldsomt mod en sådan tankegang. Nu har dette tilsyneladende ændret sig under regeringsansvarets byrde. Det kunne være ganske lysteligt at citere, hvad de fire partiers ordførere dengang sagde. Fru Inge Kroghs ord skal jo altid stå til troende, og det samme gælder hr. Bertel Haarder, som jo indgår i regeringen, men jeg skal såmænd nøjes med at citere den socialminister, som nu forelægger dette for os som et forslag. Han sagde nemlig:

»Vi konservative er godt tilfredse med, at den socialdemokratiske regering ikke« – ikke – »fik gennemført indtægtsregulering af folkepensionen.«

Jeg må forstå det sådan, at han i dag vil erklære, at han vil være tilfreds med at få en indtægtsregulering gennemført. Bedre sent end aldrig, hr. socialminister.

Jeg skal straks røbe socialdemokratiets holdning hertil, for ganske vist er forventningens glæde den største, der findes, siger Søren Kierkegaard til os, men alligevel. Jeg skal oplyse, at vi i modsætning til regeringspartierne ikke har slingret i denne sag. Vi er positivt indstillet over for forslaget om indtægtsregulering af folkepensionen, da vi mener, at denne gruppe medborgere med en erhvervsindtægt i behold ikke behøver den ekstra ydelse på ca. 30.000 kr. pr. år. Dette skal ses i lyset af, at staten har behov for besparelser, for mindre finanslovunderskud, for færre udstedelser af statsobligationer. Ja, man kunne måske overveje en anden aldersgrænse, 69 år, eller eventuelt slet ingen aldersgrænse have.

Når der er tale om andre former for supplerende pensioner eller kapitalafkast, ville en vis indtægtsregulering med andre tal nok være en overvejelse værd, men det skal nok ses i lyset af en eventuel lovgivning om pensionskasserne. Det er jo nok sandsynligt, at mange hidtidige borgerlige vælgere – jeg beder om, at man lægger mærke til ordet »hidtidige« – når de ser dette forslag og andre, som er i direkte modstrid med det, de borgerlige partier for ganske kort siden lancerede som den evige sandhed, og de nu får præsenteret de stik modsatte holdninger vil tænke på Polonius' ord om Hamlet i hans kunstige vanvidsperioder: »Det er splintrende galskab, det, de nu siger, men man må erkende, at der er en vis metode i galskaben«. Jeg må, når jeg sammenligner med andre løftebrud, med andre holdninger end dem, man nu præsenteres for, sige, at der er en vis metode i galskaben. Man siger ét og gør nu noget andet under ansvarets byrde. Vi vil imidlertid gerne bidrage til en rimelig afhjælpning af denne lovgivnings noget skæve økonomiske konsekvenser.

Den anden del, der drejer sig om ændringen og begrænsningen af dyrtidsreguleringen og pensionerne, således at der i de kommende to år kun må ske to årlige reguleringer à 3 pct., altså 6 pct., kan regeringen uanset sammensætningen jo ikke lave om på. Teorien går tilsyneladende på, at dyrtiden vil holde sig inden for denne ramme, og det medfører, at pensionisterne uanset prisstigninger over 6 pct. ikke skal have mere end de 6 pct. Er denne holdning udtryk for, at man lidt gedulgt antyder, at man ikke tror på sin egen politik om, at inflationen vil holde sig inden for disse rammer? Under alle omstændigheder kan dette forslag kun afsløre to ting: dels at påstanden om, at de dårligst stillede i det land i det mindste ikke skulle rammes, også er urigtig, dels lægges der op til en undergravning af hele reguleringsmekanismen over for de 800.000 pensionister. I denne forbindelse må vi nok her og nu have afklaret, om det så også er regeringens agt at fjerne den anden form for regulering af pensionerne, nemlig den, der følger af lønudviklingen på arbejdsmarkedet. Hvis det er tilfældet, vil vi som nation komme i konflikt med de internationale vedtagelser, som Danmark har tiltrådt gennem ILO, og som siger, at pensionisternes indkomst skal svare til 40 pct. af en